

* * *

Együvé tartozunk...

Gyertek ezután is jó lelkiismerettel Erdélybe és hozzátok magatokkal a hitetleneket is a Hargita köszöntésére és a Gyimesek hódolatára, hogy személyesen tapasztalják meg az erdélyi emberek világát, vendégszeretetét. Szeretettel várunk Mindnyájatokat, mert továbbra is szilárdan hisszük, hogy éljünk mi, magyarok bárhol a világon, együvé tartozunk! Nehéz szavakba önteni mindazt, amit most érzünk mi, Magyarország határain túl élő magyarok. Hát mégsem került az Anyaországban elég magyar nemzetben gondolkodó magyar?! Hát tényleg beteg Magyarország? Hát tényleg a vakok, eltévelyedettek, tudatlanok és félrevezetettek országa lenne? Ez nem lehet igaz! Ez nem így igaz!

Hiábavaló lett volna hát minden fáradozásunk, hiába próbáltuk fellobbantani a kölcsönös szeretet lángját? Hiába festette vörösre a Rákóczi-vár romjait az ezeréves határnál fellobbanó hatalmas máglya? Hiába égték szerte a nagyvilágban, mindenhol, ahol magyarok élnek, a mécsesek? Hiába kondultak meg vasárnap délben a magyar összetartozásért Erdély-szerte a harangok? Hiába imádkoztak Erdélyben és a Partiumban a kettős állampolgárság megszerzéséért a zsúfolásig megtelt templomokban? Hiába volt „egy szív az akarat”?

Nem, egy percig sem hiszem, hogy hiába volt mindez! Nem hiszem, mert tudom, hogy Magyarországnak van egy másik arca is... És most azokhoz szólok, akik velünk együtt izgultak, akik azon fáradoztak, hogy meggyőzzék a hajthatatlanokat, akik mindent megtettek azért, hogy több legyen az „IGEN”, akik levélben vagy telefonon kerestek meg és elmondták, hogy itt, az ezeréves határ tövében értettek és tapasztaltak meg valamit, amit oly sokáig rejtettek előlük...

Fáj, nagyon fáj, ami történt, de nem haragszunk Rátok. Mi ezután is magyarok maradunk, továbbra is a magyar nemzet részének tekintjük magunkat, még akkor is, ha nincs erről hivatalos papírunk.

Gyertek ezután is jó lelkiismerettel Erdélybe és hozzátok magatokkal a hitetleneket is a Hargita köszöntésére és a Gyimesek hódolatára, hogy személyesen tapasztalják meg az erdélyi emberek világát, vendégszeretetét.

Szeretettel várunk Mindnyájatokat, mert továbbra is szilárdan hisszük, hogy éljünk mi, magyarok bárhol a világon, együvé tartozunk! Gyertek hát, de hagyjátok otthon azokat, akik tudatosan tették nevetségessé és megvetés tárgyává - nem a magyar nemzetet -, hanem önmagukat!

Deáky András Gyimesbükk, 2004. december 5.

* * *

„Zűrzavar van ma a földön”

avagy

gondolataim egy adventi rendezvény kapcsán ...

Déva. Ősi város az Erdélyi Érchegységtől Délre, a Maros folyó bal partján. Romokban lévő várát már a 13. században említik. A monda szerint

*„ Tizenkét kőmíves összetanakodék,
Magos Déva várát hogy felépítenék,
hogy felépítenék fél véka ezüstért,
fél véka ezüstért, fél véka aranyért”*

Kőmíves Kelemen a dicsőségért, a pénzért, a hírnévért feláldozza feleségét, gyermekét, boldogságát. Nincstelenné válik a szó legszorosabb értelmében, erkölcsileg-anyagilag egyaránt megsemmisül.

Sok évszázad múltán Déva ismét híressé vált egy újkori „építőmester” munkája nyomán. Ez a „mester” **Böjte Csaba ferences atya.**

Neve hallatán nékem Wass Albert szép meséje jutott az eszembe, az egyszeri emberről, aki háza udvarán Istennek oszlopot emel: homokszemekből hittel építi és köddel ragasztja össze. Az oszlop összeomlik. Újból felépíti, és láss csodát: a viharos szelek kikerülnek, az Isten dicsőségére emelt oszlopot.